

PŘEHLED AKTUÁLNÍ JUDIKATURY II/2016

*FRANTIŠEK KASL, PAVEL LOUTOCKÝ, JAKUB MÍŠEK, ANNA SLÁNSKÁ,
LUCIE STRAKOVÁ*

PRÁVO VLASTNÍKŮ NEMOVITOSTÍ DOTČENÝCH TELEKOMUNIKAČNÍM VEDENÍM

Soud: Nejvyšší soud
Věc: 22 Cdo 1235/2014
Datum: 29. 3. 2016
Dostupnost: nsoud.cz

Právní předchůdce žalované společnosti UPC umístil do domu žalobců zařízení telekomunikačního vedení (kabelový rozvod), a to bez jejich souhlasu i bez souhlasu příslušných orgánů veřejné správy. Nevzniklo tak zákonné věcné břemeno dle zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, které by UPC k provozování telekomunikačního zařízení opravňovalo.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 bylo UPC uloženo, aby vykličila kabelové rozvody vzhledem, k tomu, že neoprávněně zasahuje do vlastnického práva žalobců. Žalovaná se odvolala k Městskému soudu v Praze, který potvrdil rozhodnutí prvostupňového soudu v části, že žalovaná neoprávněně zasahuje do vlastnického práva žalobců. Žalovaná podala dovolání k Nejvyššímu soudu, neboť měla za to, že se odvolací soud odchýlil od ustáleného rozhodovací praxe při posuzování vzniku zákonného věcného břemene pro telekomunikace.

Právní otázkou, jejíž vyřešení bylo nezbytné pro rozhodnutí sporu bylo, zda UPC zasahuje do vlastnického práva žalobců nebo zda jí může svědčit věcné břemeno, když kabelové rozvody byly nainstalovány neoprávněně.

Její kladné zodpovězení by zaručilo přípustnost dovolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci.

Spor se dotýkal ustanovení § 12 a 17 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, relevantních ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a dále příslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

UPC nezískala žádný z potřebných souhlasů pro umístění kabelových rozvodů, ani umístění neprojednala s žalobci kvůli případným rozporům, což je v rozporu s uvedenými ustanoveními zákona č. 110/1964 Sb. Souhlas není možné dovodit ani z rozhodnutí Magistrátu Hlavního města Prahy o umístění stavby. Nejvyšší soud tak konstatoval zásah do vlastnického práva žalobců a uvedl, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné. Dovolání bylo na základě výše uvedeného shledáno za nedůvodné.

Nejvyšší soud dovolání zamítl.

PÍSEMNÁ FORMA PRÁVNÍHO JEDNÁNÍ

Soud: Nejvyšší soud
Věc: 23 Cdo 4093/2015
Datum: 3. 5. 2016
Dostupnost: nsoud.cz

Strany sporu si ujednaly rozhodčí doložku, dle které v případě, že jedna strana neurčí rozhodce do 30 dnů od písemné výzvy druhé strany k jeho určení, bude spor rozhodnut pouze rozhodcem, kterého určila první strana. Nebylo prokázáno, že výzva byla straně (resp. právnímu předchůdci dovolatele) řádně doručena zásilkou, protože bylo prokázáno jen doručení do budovy a nikoli již převzetí právním zástupcem. Bylo však prokázáno doručení výzvy prostřednictvím faxové zprávy. Výsledek rozhodčího řízení byl napaden u obecného soudu, kde pozdější dovolatel tvrdil, že na základě chybného doručení výzvy neměl v rozhodčím řízení rovné postavení a nebyla mu poskytnuta plná příležitost k uplatnění práv.

Soud prvního i druhého stupně námitku vady doručení zamítl. Nejvyšší soud dovolání označil za přípustné, neboť napadené rozhodnutí závisí na

vyřešení otázky, která nebyla v rozhodovací činnosti dovolacího soudu dosud vyřešena.

Spor spočíval v otázce, zda doručení písemné výzvy faxem došlo k řádnému doručení písemnosti do dispoziční sféry strany v souladu s ujednanou rozhodčí doložkou, tedy zda právní jednání učiněné před zahájením rozhodčího řízení faxem splňuje požadavek písemné formy.

Vedle procesních norem došlo během řízení zejména k výkladu aplikace § 40 odst. 4 zákona č. 40/1964, občanského zákoníku.

Nejvyšší soud jednoznačně určil, že forma zaslání faxové zprávy dostatečně naplňuje požadavky, které na písemnou formu klade zákon a že podpis na faxové zprávě je dostatečnou podobou podpisu. Nejvyšší soud se neztotožnil ani s námitkami dovolatele, že k faxové zprávě by se nemělo přihlížet, pokud nebyla doplněna předložením originálu (z faxu bylo zřejmé, kdo zprávu podává), a že předmětné právní jednání by mělo vzhledem ke své důležitosti být provedeno alespoň doporučeně poštou (to si strany v rozhodčí doložce neujednaly).

Nejvyšší soud dovolání jako nedůvodné zamítl.

ÚČEL PROVOZOVÁNÍ KAMEROVÉHO SYSTÉMU

Soud: Nejvyšší správní soud

Věc: 3 As 118/2015 – 34

Datum: 8. 6. 2016

Dostupnost: nssoud.cz

Společnost Ekolo.cz s.r.o. (dále jen „Ekolo.cz“) na svém Facebookovém profilu zveřejnila fotografii ze záznamu kamerového systému, na které byla zachycena osoba podezřelá z krádeže kola. Žalobce navíc předem neoznámil Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), že bude pracovat prostřednictvím kamery osobní údaje. Svým konáním porušil povinnosti stanovené zákonem o ochraně osobních údajů.

Ekolo.cz dle Úřadu spáchala správní delikty dle § 45 odst. 1 písm. c) a písm. i) zákona 101/2000 Sb., za což jí byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč. Ekolo.cz rozhodnutí napadla rozkladem, který však byl roz-

hodnutím předsedy Úřadu zamítnut. Městský soud v Praze toto rozhodnutí zrušil rozsudkem, který byl dále napaden kasační stížností podanou Úřadem k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“).

NSS se zabýval spornou otázkou, zda došlo k porušení povinností správce údajů.

Pro tento účel NSS vyložil a aplikoval ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

NSS se ztotožnil s názorem Úřadu, že účelem provozování kamerových systémů při ochraně majetku je jeho eventuální předání orgánům činným v trestním řízení a nikoli budoucí zveřejnění záznamu. Dodal také, že možnost takto záznam pořizovat je již dostatečně vyváženo právo na ochranu majetku. Vyšetřování a postihování zjištěné trestné činnosti má být plně v kompetenci orgánů státu a nikoli soukromého správce údajů. Jejich zveřejnění představuje nový účel zpracování osobních údajů, který však není slučitelný s účelem původním a nemůže být zhojen nalezením nového právního titulu ke zpracování osobních údajů. NSS proto uzavřel, že zpracování osobních údajů bylo v rozporu s účelem, ke kterému byly shromážděny, a došlo tak k porušení § 5 odst. 1 písm. f). NSS v závěru uvedl, že za dané situace není prostor pro provedení testu proporcionality, neboť ke konfliktu mezi právem na ochranu majetku a na ochranu osobních údajů nedošlo.

NSS rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

NÁHRADA ZA SOUKROMOU ROZMNOŽENINU ZE STÁTNÍHO ROZPOČTU

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-470/14 (EGEDA)

Datum: 9. 6. 2016

Dostupnost: curia.europa.eu

Španělský kolektivní správce EGEDA podal správní žalobu na zrušení královského nařízení č. 1657/2012. To stanovilo, že náhradní odměna náležející držitelům autorských práv za újmu vzniklou v důsledku soukromého rozmnožování autorských děl bude určena v rozpočtových mezích stanovených pro každý rok vyhláškou a hrazena ze souhrnného státního rozpočtu. Důsledkem této právní úpravy bylo, že se na uhrazení náhrady za soukromou rozmnoženinu podíleli bez rozdílu všichni daňoví poplatníci, ať již rozmnoženiny pro osobní potřebu mohli pořizovat, či nikoli.

Žaloba byla podána kolektivním správcem EGEDA ke španělskému Nejvyššímu soudu. Nejvyšší soud se obrátil na Soudní dvůr Evropské unie s dvojicí předběžných otázek.

Soudní dvůr se nakonec zabýval jen první z nich, která zní: „Je systém spravedlivé odměny za soukromé rozmnožování, který je na základě odhadu skutečně způsobené újmy financován ze souhrnného státního rozpočtu, a tudíž není možné zajistit, aby náklady na tuto odměnu nesli uživatelé soukromých rozmnoženin, v souladu s článkem 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29?“

Spor se týká interpretace článku 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29/ES a toho, zda toto ustanovení brání tomu, aby národní stát upravil systém náhradních odměn tak, jak tomu bylo v případě Španělska.

Soudní dvůr připustil značnou šíři možností, jak členské státy mohou upravit systém náhradní odměny, a to včetně možnosti zavedení systému odměny financovaného ze souhrnného rozpočtu. Účelem spravedlivé odměny je poskytnout nositelům práv přiměřenou odměnu, kterou však mají hradit ti, kteří mohou rozmnoženiny na základě zákonné výjimky pro osobní potřebu pořizovat. To však není případ právnických osob, protože těm tato výjimka nesvědčí. Dle Soudního dvora je v rozporu s principem „spravedlivé odměny“, aby její hrazení šlo k tíži subjektům, které jsou z aplikace výjimky vyňaty. Systém výplaty náhradní odměny ze souhrnného rozpočtu, a tedy i z daní odváděných právnickými osobami, je tedy v rozporu s tímto principem.

Soudní dvůr judikoval, že napadený způsob úpravy náhradní odměny za rozmnožování děl pro osobní potřebu není slučitelný se směrnicí 2001/29/ES.

SHODNÁ PRAVIDLA PRO ODPOVĚDNOST FYZICKÉHO A ONLINE PROVOZOVATELE TRŽIŠTĚ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie; Nejvyšší soud
Věc: C-494/15 (Delta Center); 23 Cdo 1184/2013
Datum: 7. 7. 2016; 28. 7. 2016
Dostupnost: curia.europa.eu; nsoud.cz

Delta Center podnajímá v areálu Pražské tržnice jednotlivá prodejní místa trhovcům. Při tom je upozorňuje na povinnost dodržovat právní předpisy, zejména pak zákaz prodeje padělků, který může vést k ukončení smlouvy o nájmu prodejního místa. Skupina společností, vyrábějících a distribuujících výrobky chráněné ochrannými známkami, podala žalobu k Městskému soudu v Praze po zjištění, že jsou na tržnici prodávány padělky výrobků, ke kterým mají práva duševního vlastnictví. Žalobou se domáhaly, aby Delta Center ze své pozice bránila prodeji padělků tak, že se zdrží uzavírání smluv o nájmu se subjekty, které padělky prodávaly.

Městský soud žalobu zamítl. V druhé instanci rozhodnutí městského soudu Vrchní soud v Praze potvrdil s odůvodněním, že Delta Center nemůže být v postavení prostředníka ve smyslu zákona a odmítl tak aplikovat závěry Soudního dvora ve věci C-324/09 (L'Oréal), neboť ty se vztahují jen na online tržiště. Nejvyšší soud, ke kterému bylo podáno dovolání proti rozhodnutí Vrchního soudu, podal předběžnou otázku k Soudnímu dvoru.

Otázkou, kterou soudy musely vyřešit, bylo, zda je Delta Center tím, že podnajímá prostory k prodeji, v postavení prostředníka a může jí tedy být uložena povinnost strpět soudní zákaz obdobně, jako tomu bylo v případě online tržiště v případě rozhodnutí ve věci C-324/09 (L'Oréal).

Spor se týká interpretace článku 11 směrnice č. 2004/48/ES a jeho české implementace v § 4 odst. 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví.

Soudní dvůr argumentačně vyšel z definice prostředníka jako osoby, která poskytuje službu, jež může být třetími osobami použita k porušování práv duševního vlastnictví. Vzhledem k tomu, že Delta Center poskytuje trhovcům prostor, na němž dochází k porušování práv duševního vlastnictví, je třeba ji jako prostředníka kvalifikovat. Soudní dvůr zdůraznil, že působnost směrnice 2004/48/ES není omezena na elektronický obchod. Dále vzal v úvahu odůvodnění rozhodnutí L'Oréal, které není specificky omezené na online prostředí, ale vychází z obecných principů směrnice 2004/48/ES. Vzhledem k tomu judikoval, že podmínky pro vydání soudního zákazu vůči pronajímateli prodejních míst na tržnici jsou totožné s podmínkami uvedenými v rozhodnutí L'Oréal.

Nejvyšší soud aplikoval interpretaci Soudního dvora, zrušil rozhodnutí Vrchního soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VOLBA ROZHODNÉHO PRÁVA, OCHRANA SPOTŘEBITELE A ZPRACOVÁVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-191/15 (Amazon EU Sàrl)
Datum: 28. 7. 2016
Dostupnost: curia.europa.eu

Amazon EU Sàrl je obchodní společností se sídlem v Lucembursku. Náleží do mezinárodní skupiny zásilkového obchodu a kromě jiného se prostřednictvím internetové stránky "amazon.de" zaměřuje na *e-commerce* se spotřebiteli s bydlištěm v Rakousku (zde ale nemá ani provozovnu). V souladu se smluvními podmínkami společnost dále užívá osobních údajů spotřebitelů. Jako rozhodné právo je ujednáno právo lucemburské.

Rakouské Sdružení pro spotřebitelské informace (Verein für Konsumenteninformation) mělo za to, že dané ujednání je nezákonné a podalo

žalobu k obecnému soudu. Po sérii opravných prostředků se věcí zabýval rakouský Nejvyšší soud, který položil Soudnímu dvoru předběžné otázky.

Soudní dvůr se zabýval nejprve otázkou vymezení práva rozhodného pro určení nepřiměřeného charakteru ujednání obsaženého ve všeobecných smluvních podmínkách v souvislosti se směrnicí 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách a dále pak otázkou rozhodného práva pro zpracovávání osobních údajů dle směrnice 95/46/ES o zpracovávání osobních údajů.

Spor se týkal výkladu ustanovení článku 3 odst. 1 směrnice č. 93/13/EHS a článku 4 odst. 1 písm. a) směrnice 95/46/ES.

Soudní dvůr judikoval, že generální ujednání o volbě práva (pokud nebylo sjednáno individuálně) je v případě obchodování se spotřebitelem zneužívající klauzulí, a tedy v rozporu se směrnicí 93/13/EHS, protože u spotřebitele vyvolává dojem, že na danou smlouvu nelze použít právo jeho členského státu (pokud o této skutečnosti nebyl spotřebitel informován). Vnitrostátní soudy tedy budou muset případně posoudit nepřiměřenost určitých ustanovení v souvislosti s ochranou spotřebitele na základě právních předpisů jiného členského státu. V rámci druhé otázky bylo v návaznosti na rozhodnutí Weltimmo (C-230/14) řečeno, že zpracování osobních údajů prováděné *e-commerce* podnikem se řídí právem členského státu, na který tento podnik zaměřuje svou činnost a má zde provozovnu. Soudní dvůr vyzdvihl, že pouhá dostupnost internetové stránky podniku v daném členském státě nezakládá přítomnost jeho provozovny.¹

V tomto konkrétním případě skutečnost, že rakouští občané mohou získat přístup na stránky amazon.de, sama o sobě nevede k aplikovatelnosti rakouského zákona o ochraně osobních údajů.

---

¹ Bod 76 anotovaného rozhodnutí.

VIDEOZÁZNAM JEDNÁNÍ S KLIENTEM BEZ JEHO SOUHLASU K NAHRÁVÁNÍ

Soud: Nejvyšší správní soud

Věc: 2 As 48/2013 – 110

Datum: 29. 7. 2016

Dostupnost: nssoud.cz

Zaměstnanci společnosti ČEZ Distribuční služby pořídili videozáznam jednání o uznání dluhu s černým odběratelem panem L., a to bez jeho souhlasu. Důvodem byla dle společnosti potřeba vlastní ochrany vzhledem k hrozcíci újmě, způsobené panem L. během jednání nebo po něm. Pan L. následně podal podnět na Úřad pro ochranu osobních údajů (dále „Úřad“).

Úřad případ vyhodnotil jako nezákonné zpracování osobních údajů a uložil ČEZ Distribuční služby pokutu, kterou potvrdil jak předseda Úřadu v rozkladovém řízení, tak Městský soud v Praze v řízení o správní žalobě. Společnost ČEZ Měření (dále jen „stěžovatel“), právní nástupce ČEZ Distribuční služby, napadla rozhodnutí městského soudu kasační stížností.

Předmět sporu spočívá v otázce, zda bylo zpracování osobních údajů výše popsaným způsobem v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb. Stěžovatel nadto po procesní stránce namítal, že rozhodnutí a rozsudek byly vydány na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, protože nebyly dostatečně provedeny důkazy, které podkládají jeho tvrzení o oprávněnosti obavy ze vzniku újmy. Úřad naopak namítal nedostatek aktivní legitimace stěžovatele.

Spor se týká § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., na základě kterého jsou stanoveny právní tituly pro zpracování osobních údajů.

NSS odmítl námitku nedostatku aktivní žalobní legitimace stěžovatele jako právního nástupce ČEZ Distribuční služby. Byť je řízení o sankci rozhodnutí *in personam*, zaplacením pokuty došlo, za předpokladu nezákonnosti rozhodnutí Úřadu, k zásahu do majetkové sféry stěžovatele jako univerzálního právního nástupce. V otázce právního titulu NSS uvedl, že ze

spisu je zřejmé, že se jednalo o zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů. V obecné rovině však souhlasil s tím, že na případ by se mohl vztahovat právní titul oprávněného zájmu správce ve smyslu § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Kvůli nedostatečnému provedení důkazů, což byla námitka, se kterou se NSS rovněž ztotožnil, však nebylo možné určit, zda tomu tak bylo i v projednávaném případě.

NSS zrušil rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí předsedy Úřadu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

KVALIFIKACE HYPERTEXTOVÉHO ODKAZU NA NEOPRÁVNĚNĚ ZVEŘEJNĚNÉ DÍLO JAKO FORMY SDĚLOVÁNÍ DÍLA VEŘEJNOSTI

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-160/15 (GS Media)
Datum: 8. 9. 2016
Dostupnost: curia.europa.eu

Na internetové stránce GeenStijl.nl provozované společností GS Media byly umístěny hypertextové odkazy na jiné internetové stránky umožňující zobrazení fotografií B. G. Dekker pořízených na objednávku společnosti Sano ma Media BV pro časopis Playboy.

Soud prvního stupně žalobě proti GS Media z větší části vyhověl, odvolací instance však rozsudek zrušila. Nizozemský Nejvyšší soud podal k Soudnímu dvoru předběžnou otázku.

Předběžná otázka se týkala výkladu pojmu „sdělování veřejnosti“ při posouzení hypertextového odkazu na protiprávně zveřejněné dílo a významu souvisejících skutečností.

Případ se týká interpretace článku 3 odst. 1 směrnice 2001/29 o harmonizaci autorského práva.

Soudní dvůr při výkladu pojmu zohlednil cíl směrnice na zavedení vysoké úrovně ochrany autorů,² přihlédl však také k významu hypertextových

---

² Bod 30 anotovaného rozhodnutí.

odkazů při výkonu svobody projevu a šíření informací na internetu³ a k reálně omezeným možnostem jednotlivce ověřit si, zda zdroj odkazu zpřístupňuje díla v souladu s autorským právem.⁴ V tomto kontextu zdůraznil potřebu přihlížet k dílčím kritériím a to jak individuálně, tak v jejich vzájemném spojení.⁵ Za určující pak vymezil subjektivní kritéria vědomosti a ziskovosti⁶ a v souladu s výše uvedeným dovedl, že posouzení, zda se v daném případě jedná o sdělování veřejnosti, závisí na tom, *“zda byly tyto odkazy poskytnuty nikoli za účelem dosažení zisku osobou, která nevěděla nebo nemohla rozumně vědět o protiprávní povaze zveřejnění těchto děl na této jiné internetové stránce, nebo zda naopak byly poskytnuty za účelem dosažení zisku, v kterémžto případě musí být taková znalost presumována.”*⁷

Rozhodnutí potvrzuje, že závěry ve věci Svensson⁸ lze aplikovat pouze v případě odkazu na oprávněně zveřejněné dílo. Ve vztahu k odkazům na neoprávněná zveřejnění pak Soudní dvůr pragmaticky rozlišuje mezi jednáním běžného internetového uživatele a vědomým porušováním autorským práv za účelem zisku.

POTENCIÁLNÍ SOUTĚŽITEL A PATENTOVÁ OCHRANA

Soud: Tribunál Soudního dvora Evropské unie

Věc: T-472/13 (Lundbeck)

Datum: 8. 9. 2016

Dostupnost: curia.europa.eu

Dánská společnost Lundbeck, zabývající se výrobou léčiv, platila jiným výrobcům léčiv za to, aby pozdrželi uvedení obdobného léku na trh do doby, než společnosti uplyne patentová ochrana léčiva.

---

³ Bod 45 anotovaného rozhodnutí.

⁴ Bod 46 anotovaného rozhodnutí.

⁵ Bod 34 anotovaného rozhodnutí.

⁶ Body 49 a 51 anotovaného rozhodnutí.

⁷ Bod 55 anotovaného rozhodnutí.

⁸ Nils Svensson a další v. Retriever Sverige AB - rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 2. 2014, věc C-466/12.

Evropská komise proto uložila společnosti Lundbeck pokutu za porušení pravidel hospodářské soutěže. Tento druh soukromoprávní dohody totiž shledala Komise za nedovolený. Proti rozhodnutí Komise se společnost Lundbeck odvolala k Tribunálu.

Lundbeck argumentovala mimo jiné tím, že ostatní společnosti nemohly být v postavení potenciálních soutěžitelů, když by musely pro vstup na trh porušit patentovou ochranu vztahující se k léčivu.

Předmětem sporu tedy bylo, zda došlo k porušení článku 101 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Tribunál judikoval, že ostatní společnosti považuje za potenciální konkurenci zejména z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že pro vstup na trh by nutně muselo dojít k porušení patentu. Dále byla soudem zpochybněna platnost patentu a rovněž ochota společnosti případně podat žalobu na jeho porušení.⁹ Lundbeck si totiž na základě předložených důkazů byla vědoma toho, že daný patent "*nebyl nejsilnější ze všech patentů*" a že byl některými konkurenty vnímán svou odborností na úrovni "*střední chemické školy*".¹⁰ Tribunál shrnul, že za potenciálního soutěžitele lze soutěžitele považovat do té chvíle, dokud existuje nejistota ohledně výše uvedených bodů souvisejících s patentovou ochranou (patentová ochrana není dostatečně silná či podání žaloby je nereálné). Tribunál si v rozhodnutí ovšem částečně protirečí, když nejprve uznává patent za platný, dále však konstatuje, že může být prohlášen za neplatný. Odchyluje se dále od předešlé rozhodovací praxe, kdy bylo řečeno, že o potenciálního soutěžitele se nejedná ve chvíli, kdy vstup na trh závisí právě na porušení patentové ochrany.¹¹

Na základě své argumentace Tribunál odvolání zamítl.

---

⁹ Bod 120 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰ Bod 126 anotovaného rozhodnutí.

¹¹ Například rozhodnutí *Ideal Standard* (C-9/93).

NEPŘÍMÁ ODPOVĚDNOST POSKYTOVATELE BEZPLATNÉHO PŘIPOJENÍ K WLAN

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-484/14 (Mc Fadden)

Datum: 15. 9. 2016

Dostupnost: curia.europa.eu

Tobias Mc Fadden provozoval při svém podnikání volně přístupnou WLAN, která byla neznámým uživatelem použita k porušení autorských práv společnosti Sony Music.

Soud prvního stupně rozhodl ve prospěch Sony Music. V odvolacím řízení vznesl Landgericht München I k Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Ta se týkala nepřímé odpovědnosti (*Störerhaftung*) podnikatele, umožňujícího zákazníkům bezplatný přístup k internetu přes svou WLAN bez hesla, a v důsledku toho za neoprávněné zpřístupnění autorského díla skrze tuto síť.

Soudní dvůr se ve svém rozhodnutí zabýval především výkladem článku 12 odst. 1 směrnice 2000/31/ES o elektronickém obchodu.

Soudní dvůr v souladu se stanoviskem generálního advokáta konstatoval limitaci odpovědnosti a neexistenci prevenční povinnosti takového poskytovatele. Významným závěrem Soudního dvora bylo, že poskytovatel připojení nepodléhá jiným požadavkům, než které na něj stanoví směrnice 2000/31/ES.¹² Soudní dvůr dále dovedl, že článek 12 odst. 1 směrnice musí být vykládán tak, že brání nepřímé odpovědnosti poskytovatele připojení za škodu způsobenou uživatelem. Nebrání však možnosti domáhat se zamezení dalšího porušování v návaznosti na soudní či správní rozhodnutí.¹³ Na závěr Soudní dvůr stanovil, že v zájmu spravedlivé rovnováhy mezi základními právy je přípustné uložit poskytovateli připojení příkaz zabránit třetím osobám ve zpřístupnění určitého autorskoprávně

¹² Bod 71 anotovaného rozhodnutí.

¹³ Bod 79 anotovaného rozhodnutí.

chráněného díla veřejnosti prostřednictvím tohoto internetového připojení, když má tento poskytovatel možnost volby technického opatření v podobě zabezpečení internetového připojení heslem, pokud jsou uživatelé této sítě povinni uvést svou totožnost k získání hesla, a nemohou tedy jednat anonymně.¹⁴

Rozhodnutí koresponduje s legislativní činností v Německu, kde 27. 7. 2016 vstoupila v platnost novela zákona o telekomunikačních mediích (*Telemediengesetz*) týkající se omezení nepřímé odpovědnosti poskytovatelů bezplatného připojení přes WLAN.

EXISTENCE NEBEZPEČÍ ZÁMĚNY OCHRANNÉ ZNÁMKY V ČÁSTI UNIE

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-223/15 (Combit)

Datum: 22. 9. 2016

Dostupnost: curia.europa.eu

Německá společnost Combit Software je držitelkou národní i unijní slovní ochranné známky ‚combit‘ pro výrobky a služby v oblasti výpočetní techniky. Izraelská společnost Commit Business Solutions nabízela prostřednictvím svého webu k prodeji software pod značkou ‚Commit‘. Zboží bylo možné dodat i do Německa.

Combit Software se u zemského soudu v Düsseldorfu domáhala uložení zákazu užívání označení ‚Commit‘ pro prodej software v Evropské unii z titulu vlastnictví unijní ochranné známky a dále v Německu z titulu vlastnictví německé ochranné známky. Zemský soud vyhověl pouze druhému z nároků, a proto se Combit Software odvolala k vrchnímu zemskému soudu v Düsseldorfu. Odvolací soud dospěl k názoru, že nebezpečí záměny označení ‚combit‘ a ‚Commit‘ hrozí v německy hovořících státech, zatímco v anglicky mluvících státech nikoliv. Odvolací soud se proto obrátil na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou.

---

¹⁴ Bod 101 anotovaného rozhodnutí.

Předmětem předběžné otázky bylo, zda má být s ohledem na zásadu jednotné povahy ochranné známky Společenství, jak ji zakotvuje nařízení č. 207/2009 v článku 1 odst. 2, vydán příkaz o zákazu porušování práv z ochranné známky podle článku 102 nařízení pro celé území Unie i tehdy, existuje-li riziko záměny pouze v některých zemích Unie.

Soudní dvůr dovedl, že pokud lze po posouzení veškerých relevantních faktorů (vizuální, fonetické, pojmové srovnání kolidujících označení) přesně specifikovat země, v nichž dochází k vyvolání rizika nebezpečí záměny, dochází k porušení práv vlastníka známky pouze v těchto zemích. Pokud by bylo zakázáno uvádět zboží na trh i ve státech Unie, kde k nebezpečí záměny nedochází, byla by poskytnuta ochrana nad rámec výlučného práva majitele ochranné známky.

Příkaz podle článku 102 nařízení č. 207/2009 tak může být územně omezen na ty státy, v nichž dochází k nebezpečí záměny ochranné známky Společenství s jiným označením.

SPRAVEDLIVÁ ODMĚNA ZA ROZMNOŽENINU PRO OSOBNÍ POTŘEBU

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-110/15 (Nokia Italia a další)
Datum: 22. 9. 2016
Dostupnost: curia.europa.eu

Italští výrobci a dovozci spotřební elektroniky, zejména osobních počítačů, vypalovacích zařízení, záznamových nosičů, mobilních telefonů a fotoaparátů, se domáhali zrušení vyhlášky, která v důsledku implementace směrnice 2001/29/ES upravovala výši odměny vyplácené nositelům autorských práv jako kompenzaci za pořizování rozmnoženin obrazových a zvukových děl pro osobní potřebu.

Po zamítnutí žalob regionálním správním soudem v Laziu se žalobci odvolali ke Státní radě Itálie, která se obrátila na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnými otázkami.

Soudní dvůr měl zodpovědět, zda je italské právo v souladu s unijním právem, když ponechává osvobození od poplatků *ex ante* pouze na smluvním ujednání mezi kolektivním správcem a dovozci a výrobcí nosičů a zařízení a zároveň zavádí postup, kdy o vrácení poplatku může požádat pouze koncový uživatel.

Spor spočíval v interpretaci článku 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29/ES.

Soudní dvůr podotkl, že dotčená italská právní úprava neobsahuje obecné ustanovení zavádějící výjimku pro výrobce a dovozce, kteří prokážou, že jejich nosiče a zařízení byly prodány za jiným účelem, než je rozmnožování pro osobní potřebu, čímž není dodržena přiměřená rovnováha mezi zájmy autorů a uživatelů. Systém poplatků musí odpovídat zásadě rovného zacházení a musí umožňovat vrácení poplatku i v případech, kdy byl uhrazen nadměrně některou kategorií uživatelů.

Soudní dvůr konstatoval rozpor s unijním právem, neboť italské předpisy podřizují osvobození od poplatku smluvnímu ujednání s kolektivním správcem a neobsahují obecně závaznou právní normu. V rozporu je i postup, který umožňuje, aby o vrácení přeplatku žádala pouze fyzická osoba - koncový uživatel, aniž by byli zohledněni výrobci a dovozci prokazatelně prodávající pro jinou než soukromou potřebu. Jelikož Soudní dvůr neomezil časové účinky rozsudku, bude nutné uvést dotčené vztahy do souladu s tímto rozhodnutím.

PRODEJ SOFTWARE Z DRUHÉ RUKY PO USEDSOFT

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-166/15 (Ranks a Vasiļevičs)
Datum: 12. 10. 2016
Dostupnost: curia.europa.eu

Pánové Ranks a Vasiļevičs byli v Lotyšsku trestně stíháni a odsouzeni za prodej přibližně 3 000 kopií programů chráněných autorským právem a za úmyslné neoprávněné užívání ochranné známky společnosti Microsoft. V le-

tech 2001 až 2004 totiž prodávali záložní kopie programů této společnosti (Windows, Office).

V průběhu řízení byla Soudnímu dvoru položena předběžná otázka, jestli i v případě výše specifikovaných počítačových programů dochází k vyčerpání práv na rozšiřování rozmnoženiny tohoto počítačového programu, pokud původní nabyvatel svoji rozmnoženinu již smazal nebo ji již nepoužívá.

Soudní dvůr se zabýval výkladem ustanovení článku dle článku 5 odst. 1 a článku 4 odst. 2 směrnice 2009/24/ES.

Žalovaní odkazovali ve své argumentaci především na rozsudek Soudního dvoru ve věci UsedSoft¹⁵ a uvedli, že „*pravidlo vyčerpání práva na rozšiřování dovoluje další prodej rozmnoženiny počítačového programu zaznamenané na nepůvodním fyzickém nosiči za předpokladu, že původní fyzický nosič byl poškozen,*“¹⁶ původní nabyvatel měl licenci k neomezenému užívání daného programu a zajistil, aby jakákoli rozmnoženina programu zaznamenaná na původním nosiči byla nepoužitelná.

Soudní dvůr zdůraznil, že okolnosti daného případu jsou rozdílné od rozhodnutí ve věci UsedSoft, jelikož žalovaní prodávají na internetu rozmnoženiny programů, které se nachází na nepůvodních nosičích a u kterých nic nenasvědčuje tomu, že by je koupili a stáhli z internetové stránky společnosti Microsoft.¹⁷ Soudní dvůr shrnul, že je sice umožněno původnímu nabyvateli záložní kopie programu (může-li jej neomezeně užívat) prodat, avšak oproti tomu v případě, že původní fyzický nosič rozmnoženiny byl zničen (poškozen nebo ztracen), nemůže dalšímu nabyvateli dodat svoji záložní rozmnoženinu tohoto programu bez svolení nositele práv (společnosti Microsoft).¹⁸

Lze tedy shrnout, že pokud dojde ke zničení původní kopie, která byla získána od nositele práv, dochází ke ztrátě možnosti dalšího prodeje programu.

---

¹⁵ Rozsudek UsedSoft GmbH proti Oracle International Corp. (C-128/11).

¹⁶ Bod 39 rozsudku.

¹⁷ Bod 51 rozsudku.

¹⁸ Bod 57 rozsudku.

VYMEZENÍ DYNAMICKÉ IP ADRESY JAKO OSOBNÍHO ÚDAJE POMOCÍ RELATIVNÍHO KRITÉRIA

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-582/14 (Breyer)

Datum: 19. 10. 2016

Dostupnost: curia.europa.eu

Pan Breyer se domáhal po Spolkové republice Německo, aby spolkové orgány v rámci provozování svých internetových stránek neuchovávaly dynamickou IP adresu systému návštěvníka po ukončení přístupu nad rámec nezbytný pro případ poruchy.

Po zamítavém rozhodnutí soudu prvního stupně bylo odvolacím soudem panu Breyerovi částečně vyhověno v rozsahu přístupů, při kterých návštěvník odhalil poskytovateli svou totožnost. Spolkový soudní dvůr jako dovolací instance podal předběžnou otázku k Soudnímu dvoru.

Předmětem předběžné otázky bylo, zda dynamická IP adresa ve spojení s datem přístupu představuje osobní údaj a zda může vnitrostátní předpis zavést jiné zásady pro oprávněné zpracování osobních údajů, než stanoví směrnice.

Soudní dvůr se tudíž zabýval výkladem ustanovení článku 2 písm. a) a článku 7 písm. f) směrnice 95/46/ES o ochraně osobních údajů.

K první otázce se Soudní dvůr vyjádřil kladně, jelikož dynamická IP adresa představuje nepřímý identifikátor a poskytovatel online mediálních služeb má patrně prostředky, které mohou být rozumně použity, aby nechal s pomocí jiných osob, a sice příslušného orgánu a poskytovatele internetového připojení, identifikovat subjekt údajů.¹⁹ U druhé otázky pak dovodil, že restriktivní výklad předmětného vnitrostátního ustanovení vede k omezenějšímu rozsahu než plyne z článku 7 písm. f) směrnice,²⁰ což je nepří-

---

¹⁹ Body 47 a 48 anotovaného rozhodnutí.

²⁰ Body 55 až 60 anotovaného rozhodnutí.

pustné, jelikož členský stát nemůže bez dalšího obecně vyloučit možnost zpracování určitých kategorií osobních údajů.²¹

Rozhodnutí je významné, jelikož je prvním, kde Soudní dvůr založil své odůvodnění na výkladu osobního údaje jako pojmu pomocí relativního kritéria, tedy na zvažování, zda by poskytovatel musel vynaložit nepřiměřené úsilí k identifikaci konkrétní osoby. To značí odklon od dosavadní preference objektivního kritéria, dle kterého je informace osobním údajem bez dalšího již tehdy, pokud existuje osoba, která by mohla konkrétní identifikaci učinit.

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).

---

²¹ Body 62 až 64 anotovaného rozhodnutí.